

Beslissing OM n.a.v. oordeel 2019/LZA2/01

Samenvatting

In deze zaak werd de vrouw door de verloskundigenpraktijk doorverwezen naar een academisch ziekenhuis vanwege een geconstateerd kort femur¹ en klein hoofd bij de foetus. Op basis van nader onderzoek, er werd o.a. een geavanceerd echoscopisch onderzoek (GUO2) verricht, bleek dat sprake was van skelet dysplasie². Bij een zwangerschapsduur van 33 weken bleek uit whole exome sequencing (WES)³ dat er sprake was van mutaties in het PEX7-gen op grond waarvan de diagnose Rhizomele Chondrodysplasia Punctata (RCDP) type 1⁴ werd gesteld. Bij RCDP is er naast de groeiretardatie (met skeletafwijkingen en contracturen) sprake van een ernstige ontwikkelingsachterstand en verstandelijke beperking, ernstige voedingsproblemen met verslikken waardoor longontstekingen, epilepsie en cataract⁵. Soms zijn er hart- of hersenafwijkingen. Nadat de ouders waren voorgelicht over de diagnose en prognose hebben zij een verzoek tot beëindiging van de zwangerschap gedaan. De casus is in het kader van een second opinion besproken in een MDO van een ander academisch ziekenhuis. De eerder gestelde diagnose werd bevestigd en alle betrokkenen waren unaniem akkoord met de diagnose, prognose en het verzoek tot late zwangerschapsafbreking. Binnen het MDO in het behandelend ziekenhuis bestond ook algehele consensus over de diagnose, prognose en het honoreren van het verzoek van de ouders tot afbreking van de zwangerschap. Bij een zwangerschapsduur van 34 weken en 4 dagen werd foeticide toegepast.

Oordeel Beoordelingscommissie LZA/LP

De Beoordelingscommissie overweegt dat de gestelde diagnose en prognose van zodanige aard was, dat een medische behandeling na de geboorte zinloos werd geacht omdat geen enkele behandeling een verbetering van de uitkomst zou geven. Het betrof een aandoening die, indien tot afbreking zou worden besloten, in categorie 2 valt.

Op basis van de door de arts gegeven informatie oordeelt de Beoordelingscommissie dat er sprake was van te voorzien fysiek uitzichtloos lijden bij het kind bestaande uit een ernstige groeistoornis, bilateraal cataract (vroeg en ernstig), respiratoire problemen, wervelkolomafwijkingen, contracturen, vergroeiingen, stijve en pijnlijke gewrichten, afhankelijkheid van sondevoeding, epilepsie en een ernstige ontwikkelingsachterstand. Er was geen kans op een normale ontwikkeling. Het kind zou na de geboorte volledig afhankelijk zijn van het medisch zorgcircuit, niet zelfredzaam zijn en niet kunnen communiceren. Er zijn geen behandelmogelijkheden om de prognose te kunnen verbeteren.

¹ Bovenbeen

² Botgroeistoornis

³ WES is DNA-onderzoek waarbij alle bekende genen in één keer kunnen worden bekeken. Hiervoor is een bloedafname nodig. Als er een verdenking is op een genetische aandoening, kan WES helpen om de oorzaak te vinden.

⁴ Ernstige, zeldzame erfelijke stofwisselingsziekte

⁵ Staar

Voorts constateerde de Beoordelingscommissie dat de moeder en haar partner volledig op de hoogte zijn gebracht en uitgebreid zijn voorgelicht over de gestelde diagnose en prognose. Ook is het alternatief van het uitdragen van de zwangerschap besproken. De arts is met de vrouw en haar partner tot de conclusie gekomen dat er geen andere oplossing was voor de situatie waarin het kind en de vrouw zich bevonden. De Beoordelingscommissie was van oordeel dat het verzoek tot beëindiging van de zwangerschap vrijwillig, weloverwogen en consistent was.

De Beoordelingscommissie overweegt dat het verzoek tot afbreking van de zwangerschap drie maal is besproken in een multidisciplinair overlegteam, één van deze overleggen vond in het kader van een second opinion plaats in een ziekenhuis buiten de eigen regio. De deelnemers van de multidisciplinaire overlegteams stemden onafhankelijk van elkaar en unaniem in met het oordeel dat er geen twijfel bestond over de diagnose en de daarbij te verwachten zeer sombere prognose.

Tenslotte constateert de Beoordelingscommissie dat de afbreking van de zwangerschap lege artis en medisch zorgvuldig is uitgevoerd.

Beoordeling Openbaar Ministerie

Het College is van oordeel dat de arts geen strafrechtelijk verwijt valt te maken. Naar het oordeel van het College kon de arts in redelijkheid tot de overtuiging komen dat de ongeborene een aandoening of combinatie van aandoeningen had die van zodanig aard was, dat na de geboorte zou worden afgezien van een medische behandeling, omdat medisch ingrijpen naar heersend medisch inzicht zinloos zou zijn. De arts kon voorts, naar het oordeel van het College, tot de overtuiging komen dat bij de ongeborene sprake was van te voorzien uitzichtloos lijden. Ook heeft de arts gehandeld conform de overige zorgvuldigheidseisen.

Beslissing

Nu de arts geen strafrechtelijk verwijt valt te maken omdat sprake is van overmacht, heeft het College de zaak onvoorwaardelijk geseponeerd.